

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1525. usque ad annum 1529

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1769

VD18 90118480

§. 96. Rationes a Papa ad declinandum Concilium allatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66472)

Sæcul. XVI.
A.C. 1529.

§. XCV.

Cæsar Papam ad Synodi celebrationem inclinare intentus.

*Pallav. hist.
Conc. Trid.
l. 3. c. 7.*

Quamvis cuncta hæc profana negotia Cæsaris animum haud parum distentum tenerent, potio-rem tamen sollicitudinis suæ partem sibi vendicabant Ecclesiæ calamitates, quæ majoris longe momenti, ac necessitatis erant: ægerrime enim ferebat Imperator, edictum suum Wormatiense passim a Protestantibus vilipendi, eosque palam Lutheri hæresin profiteri: cum vero ad Turcas ex Hungaria propellendos horum quoque auxilio indigeret, adhucdum erga illos clementia uti voluit, quapropter nil magis proficuum, atque officii sui legibus congruum existimabat, quam ut eis liberum, quod petebant, Concilium celebrari concederet, hancque ob rem toto ferme, quo Bononiæ morabatur, tempore in eo erat, ut Papam ad acceptandam hanc propositionem inclinaret. Verum conatibus suis tum optatus abludebat successus.

§. XCVI.

Rationes a Papa ad declinandum Concilium allatæ.

*Pallav. l. cit.
Frapaol. hist.
Conc. Trid.
l. 6.*

Cum autem Clemens Papa nil magis abhorreret, quam Synodi celebrationem,

tionem, præsertim, si eam ultra mon- ^{Sæc XVI.}
 tes, ubi Principes Papæ juribus minus ^{A.C. 1529.}
 favebant, libere haberi contingeret, hinc
 varia argumentorum genera proposuit,
 ut Cæsari persuaderet, Synodum adeo
 non ad sedandos Germaniæ tumultus
 prodesse, ut etiam ipsam quoque Cæsa-
 ris auctoritatem in discrimen adduce-
 ret, eoquod, inquiebat Papa, populus
 & Principes, ex quibus Imperium con-
 stat, hæresi infecti sint, ac inde timen-
 dum foret, ne populus, postquam se-
 mel libertatem fidei capita in dubium vo-
 candi, atque ampliorem illorum expla-
 nationem in re adeo periculosa exigen-
 di facultatem obtinuisset, pariter ad re-
 staurandam regiminis normam manum
 extendere, ac pro arbitrio suo Princi-
 pum suorum auctoritatem diminuere
 præsumat, cum nihil magis veritati
 accedat, quam quod jurisdictionem quo-
 que profanam aggredi audeat, post-
 quam ei potestatem Ecclesiasticam diju-
 dicandi facultas permessa fuerit; de ce-
 tero autem longe facilius sit primis vul-
 gi postulatis resistere, quam illud in offi-
 cio, ac justitiæ limitibus continere,
 postquam ad sedandos illius motus ali-
 qua semel indulgentia adhibita fuit: ce-
 terum inquiebat Pontifex, Principes,
 qui Concilium celebrari postulant,
 ad id nullatenus pietatis, sed unice pri-
 vati

Sæcul. XVI vati quæstus studio incitantur, illique
A. C. 1529. eo duntaxat sine novæ huic Sectæ no-
 men dederunt, ut Ecclesiasticorum bo-
 na ab hæreticis oblata possidere, ac pro
 summo Imperio dominari possent, &
 tandem penitus a S. R. Imperii necnon
 & Cæsareæ Majestatis suæ obedientia
 sese subtrahere valerent. Interim a per-
 verso hoc agendi modo illi duntaxat
 adhuc immunes sunt, qui nondum has-
 ce libertatis illecebras uberius gusta-
 runt, iidem tamen, quamprimum eas
 libarent, mox ceterorum exemplum
 imitabuntur: exinde magnum quidem
 damnum Sedi Apostolicæ accedit ex
 Germanorum defectione, majus tamen
 ipsi Cæsari, ac Domui Austriacæ inde
 imminet; nullum igitur magis oppor-
 tunum occurrit consilium, quam ut Cæ-
 sareæ sua Majestas suam auctoritatem
 quamdiu adhuc potissimæ urbes in fide
 constantes persistunt, debita severitate
 exerat, ac prompta adhibeat remedia,
 priusquam adversa factio ex ipsis com-
 modis, quæ nova hæc Secta pollicetur,
 numero ac potentia magis crescat; fru-
 stra autem pœnarum severitas adhibe-
 tur, si Synodi celebrandæ consilium
 diutius urgetur. Plurimorum enim
 annorum seriem illius convocatio requi-
 rit, nullaque negotia nisi post longas
 deliberationes dirimi possunt, ac insu-
 per

per innumera pene opponuntur obstacula a frequenti illorum numero, qui sub variis prætextibus, ac privati commodi rationibus ejusmodi Synodi celebrationem aut impediunt, aut saltem eo fine retardant, ut tandem totum negotium in irritum cadat.

Sæcul. XVI.
A.C. 1529.

Præterea inquiebat Papa, haud ignoro, quod passim spargatur, acsi summi Pontifices a Conciliorum celebratione abhorreant, eoquod potestatis suæ diminutionem in illis fieri reformident, ego tamen alterius longe sententiæ sum; Christus enim, a quo meam auctoritatem immediate accepi, est pollicitus, quod portæ inferi adversus Ecclesiam nunquam prævalere poterint, insuper, addebat Pontifex, præteriti temporis experientia docuit, quod Pontificia auctoritas non modo per nullam omnino Synodum diminuta, sed semper tanquam suprema, nullisque limitibus circumscripta fuerit agnita, quæ quod talis etiam reapse sit, ipsa Christi Domini verba comprobant.

Equidem Imperator reponere potuisset, quod hæc Christi Domini verba non de Pontifice, nec separatim de Romana Curia, sed de tota Ecclesia in-

Sæcul. XVI. intelligenda sint (*), proin Papæ ratio-
 A.C. 1529. nes utpote falsis principiis innixæ, pe-
 nitus corruissent. Verum Carolus Pon-
 tifici

(*) Ejusmodi responsum minime summo Pontifici timendum erat a Carolo Rege Catholico, & Cæsare Christianissimo, qui nondum cognitum habebat Cleri Gallicani conventum anno Domini millesimo sexcentesimo octogesimo secundo celebratum, econtra vero firmiter tenebat omnium retro sæculorum doctrinam, qua ab omnibus credebatur, quod soli Petro tanquam capiti propter Ecclesiam infallibilitas, sine qua membra seu oves pascere non posset, a Christo promissa sit, & nunquam in sacris Paginis legatur, ovibus seu Ecclesiæ soli propter Petrum ejusque Successores ejusmodi privilegium fuisse concessum: Ceterum an prærogativa fidei nunquam defecturæ personam Petri tantum nobilitaverit, vel an etiam ad ejus Successores simul sit transmissa, vel utrum verba, quibus Petro hoc Privilegium conceditur, Petrum quatenus universæ Ecclesiæ personam gerebat, significant, varia est sanctorum Patrum interpretatio, ita tamen, ut neutra alteram expositionem destruat, proin Imperator Carolus summo Pontifici inepte reposuisset, quod hæc Christi verba duntaxat de sola Ecclesia intelligenda sint. Cum autem de hac controversia innumeri pene extent Auctores,

tifici cuncta sua jura latius extendendi facultatem libere concessit; unde Clemens hunc in modum prosequatur: quando etiam summi Pontifices aut propter humilitatem, aut alias ob causas suæ potestatis plenitudine non utebantur, Conciliorum tamen Patres semper eosdem ad exercendam omnem suam auctoritatem urgebant; quocirca eadem hæc potestas semper aucta fuit per ipsa Concilia, quæ summi Pontifices sive ad coercendos hæreticos, sive propter alias Ecclesiæ necessitates celebrabant. Præterea, etiamsi Christi Domini promissio, quæ tamen unicum supremi Pontificatus fundamentum est, silentio prætereatur, nihilominus Synodi celebratio semper Papali auctoritati proficua erit, eoquod in ea jus suffragii duntaxat penes Episcopos sit, quorum summopere interest, ut Pontificis auctoritatem semper integram servant, cum eorum auctoritas adversus Principum ac populi invidiam, & licentiam ab ipsa quoque Papæ potentia præsidium ac patrocinium accipiat, at-

O o 5

que

res, hi passim consuli poterunt, ac inter ceteros præcipue Hieremias a Bennetiis in *vindictis Privileg. summ. Pontif.* necnon Gallus Cartierus in libro *de auctoritate & infallibilitate Pontificum contra Bossuetium & Tournesium.*

Sæcul. XVI.

A.C. 1529.

Sæcul. XVI.
A.C. 1529

que ipsi etiam Reges ceterique Principes ad regendum idonei Apostolicæ auctoritatis tuendæ studiosissimi sint, cum per illam validissimum frænum habeant ad suarum ditionum Præsules in officio continendos, si quando ultra potestatis suæ limites vellent assurgere. Ceterum prædicare audeo, inquebat Pontifex, quod ejusmodi Synodus graviorum adhuc tumultuum occasio futura sit in Germania, eoquod illi, qui eam celebrari postulant, hac petitione utantur tanquam prætextu, sub quo impune in suis erroribus perseverare valeant usque ad Synodi celebrationem: ubi vero eorum hæresis damnata fuerit, prout abs dubio proscribetur, illi quantocius ut Synodi definitionem eludant, graviora adhuc molituri sunt. Tandem Papa suam orationem his verbis absolvit: Meis rationibus plena fides adhibeatur, eo potissimum nomine, quod nullo alio desiderio magis ardenti inciter, quam ut Germania rursus Ecclesiæ uniatur, ac penitus Cæsari subjecta maneat; neutrum vero impetrari posse prævideo, nisi sacra Cæsarea Majestas sua prompte in Germaniam revertatur, ibidemque Leonis X. Constitutionem ad effectum deduci jubeat, nec Protestantum precibus sese flecti permittat, sive demum ad dilucidanda eorum dubia Synodum petant,

petant, siue interpolitam oppositionem, necnon suam appellationem ad Concilium allegent, siue denique ad tegendam suam impietatem quocunque alio obtentu utantur. Si vero illi mandatis tuis morem gerere recusaverint, quanto citius eos armis in officium revoces, nec id tibi difficile erit, cum omnes Principes Ecclesiasticos, necnon potissimos ex Principibus Laicis tuo obsequio addictos habeas. Hæc quoque præstare teneris Romanæ Ecclesiæ, cum illius sis protector, necnon Romanorum Rex, ac insuper ad id tam Sacramentum, quod in coronationis tuæ solemniis Aquisgrani exsolvistis, te adstringat, quam etiam obliget iusjurandum, quod in coronæ Imperialis receptione proxime præstiturus es (*).

Sæcul. XVI.
A.C 1529.

§. XCVII.

(*) Hucusque Continuator, nostrarum vero partium esse censemus, ut Lectorem admonemus, allatas rationes male confarcinatas, ac confictas fuisse a Paulo Sarpi, seu Suavi Polano Sedis Apostolicæ inimico, inconsiderantius vero ab eodem per Continuatore nostrum descriptas, qui in narrationis suæ testes allegat Pallavicinum, & Raynaldum Odoricum, quorum tamen posterior nec verbum habet de allatis Papæ rationibus, alter vero lib. 3. cap. 2.

Eas